

Sygn. akt VI Gz 132/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski (spr.)

Sędziowie: SO Małgorzata Bartczak-Sobierajska, SO Joanna Rusińska

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2017 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w C.

przeciwko W. W.

o zapłatę

w przedmiocie wniosku powoda o udzielenie zabezpieczenia

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 19 kwietnia 2017r., sygn. akt V GNC 293/17

postanawia

oddalić zażalenie

Jerzy P. Naworski

Małgorzata Bartczak-Sobierajska Joanna Rusińska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek powoda o udzielenie zabezpieczenia przez zajęcie ruchomości pozwanego znajdujących się w miejscu wykonywania działalności gospodarczej i w miejscu zamieszkania oraz wierzytelności z rachunków bankowych do wysokości sumy zabezpieczenia w kwocie 34.237,36 zł. Sąd ten wskazał, że powód uprawdopodobnił istnienie roszczenia w wysokości dochodzonej pozwem, tj. 28.275,00 zł z odsetkami, natomiast nie uprawdopodobnił istnienia interesu prawnego w udzielaniu zabezpieczenia. W ocenie Sądu pierwszej instancji fakt, że poza zadłużeniem wobec powoda pozwany może mieć jeszcze, wynikające z Krajowego Rejestru Długów (dalej KR D), zadłużenie w wysokości 9.195,32 zł nie uprawdopodobnia twierdzenia o utrudnieniu lub uniemożliwieniu zaspokojenia z majątku pozwanego na podstawie ewentualnego wyroku w danego w sprawie. Zagrożenie zaspokojenia wierzyciela, jak podkreślił ten Sąd, musi być konkretnie stwierdzone, a sama teoretyczna możliwość utraty majątku czy płynności finansowej dłużnika nie jest wystarczająca do uznania istnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. W sprawie nie została uprawdopodobniona ogólna sytuacja majątkowa pozwanego czy podejmowanie przez niego działań zmierzających do wyzbycia majątku, a także to, czy są prowadzone przeciwko niemu egzekucje. Wykluczyć nie można, że pozwany ma majątek o wartości znacznie przekraczającej wierzytelność powoda i ujawnioną w KR D, który wystarczy na pokrycie zobowiązań (k. 29-30).

W zażaleniu na to postanowienie powód zarzucił mu naruszenie art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c. przez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że posiadanie przez pozwanego długu wobec innych wierzycieli ujawnionych w KRD nie świadczy o istnieniu po stronie powoda interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia i w konsekwencji uznanie, że powód nie uprawdopodobnił istnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia roszczenia pieniężnego przysługującego mu względem pozwanego.

Wskazując na ten zarzut żalący się wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł, że jego interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia wynika z faktu znacznej wysokości dochodzonego roszczenia (28.617,02 zł) i realnego zagrożenia pozbawienia go możliwości uzyskania zaspokojenia. To ostatnie powód wywodzi z tego, że nie jest jedynym wierzycielem pozwanego, co wynika z wydruku z KRD. Skarżący odwołał się do orzecznictwa sądowego, które ma potwierdzać jego ocenę sprawy i tym samym przesądzać o istnieniu interesu prawnego w żądaniu udzielenia zabezpieczenia (k. 35-37, s. 2).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 730 § 1 i § 2 zd. 1 k.p.c. w każdej sprawie cywilnej podlegającej rozpoznaniu przez sąd można żądać udzielenia zabezpieczenia. Warunkiem jego uzyskania jest, w myśl art. 730¹ § 1 k.p.c., uprawdopodobnienie roszczenia oraz interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Ten ostatni, jak stanowi art. 730¹ § 2 k.p.c., istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

Wprawdzie skarżący zarzucił Sądowi pierwszej instancji błędną wykładnię art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c., ale z treści uzasadnienia zażalenia nie wynika, aby chodziło o tę podstawę zaskarżenia postanowienia. Naruszenia prawa przez błędną jego wykładnię polega na mylnym rozumieniu treści lub znaczenia przepisu prawa. Nie ma argumentów, bo nie wskazuje ich także skarżący, aby Sąd a quo dokonał błędnej wykładni wymienionych unormowań, a zwłaszcza art. 730¹ § 2 k.p.c. Skarżącemu chodzi natomiast o przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że nie wykazał interesu prawnego, a więc o błędne ustalenie, że stan faktyczny sprawy nie podpada pod ten ostatni przepis.

Zarzut wadliwych ustaleń jest chybiony.

Rację ma Sąd pierwszej instancji, że sam fakt istnienia, wynikającego z KRD, zobowiązania pieniężnego pozwanego wobec innego niż powód wierzyciela nie przesądza automatycznie o istnieniu interesu prawnego w rozumieniu art. 730⁽¹⁾ § 2 k.p.c. Wnioskodawca musi bowiem uprawdopodobnić, że brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia. Jak słusznie zauważył Sąd a quo, zagrożenie pozbawienia możliwości zaspokojenia jest stanem obiektywnym, a zatem stwierdzenie takiego zagrożenia zależy od obiektywnej sytuacji majątkowej dłużnika. Nie wystarczy teoretyczna możliwość utraty przez niego majątku czy płynności finansowej. W przeciwnym razie możliwość zabezpieczenia roszczenie, która według intencji ustawodawcy ma być wyjątkiem, stałaby się regułą. Uprawdopodobnienie interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia nie może opierać się jedynie na subiektywnej ocenie wierzyciela. Wprawdzie nie jest konieczne zachowanie szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 k.p.c.), ale obawa, o której mowa w art. 730⁽¹⁾ § 2 k.p.c., powinna być realna, a nie ogólnikowa, i znajdować odbicie w okolicznościach sprawy. Sam fakt nieregulowania zobowiązania przez dłużnika dochodzonego w sprawie roszczenia pieniężnego oraz istnienie zobowiązania wobec innego wierzyciela ujawnione w KRD nie stwarza jeszcze groźby, o której mowa w tym przepisie, jeżeli nie jest połączony z analizą ogólnej sytuacji majątkowej dłużnika i podejmowanych przez niego działań zmierzających np. do wyzbycia się poszczególnych składników tego majątku. Nie bez znaczenia w tej materii, jak celnie zauważył Sąd a quo, są też informacje na temat prowadzonych przeciwko dłużnikowi postępowań egzekucyjnych. Brak takiej analizy i danych nie daje dostatecznie silnych podstaw do uznania istnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Wykluczyć bowiem nie można

sytuacji, w której dłużnik ma majątek o wartości znacznie przekraczającej wierzytelność dochodzoną pozwem i ujawnione w KR D zobowiązanie.

Poprawności prezentowanego stanowiska nie podważają argumenty podniesione przez skarżącego w uzasadnieniu zażalenia ani powołane przez niego orzeczenia sądów, które dotyczą innego niż ustalony w sprawie stanu faktycznego.

Z przedstawionych względów zarzut naruszenia art. 730¹ § 1 i 2 jest chybiony, a więc zażalenie jako bezzasadne należało oddalić (art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 i art. 13 § 2 k.p.c.).

Jerzy P. Naworski

Małgorzata Bartczak-Sobierajska Joanna Rusińska

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)